

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Εὐδοκοῦντος τοῦ πανδώρου Θεοῦ, εἰσερχόμεθα σήμερον εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, δοξολογοῦντες τό ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ διά τήν ἀδιάσπαστον δαψιλῆ καρποφορίαν τῶν πρωτοβουλιῶν τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς τόν χῶρον τῆς προστασίας τῆς κτίσεως. Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὄχι μόνον ἐπεσήμανεν ἐγκαίρως τήν σοβαρότητα τῶν περιβαλλοντικῶν προβλημάτων, ἀλλά ἔστρεψε τήν προσοχήν εἰς τά αἰτία των, εἰς τάς ἐσωτερικάς, πνευματικάς καί ἠθικάς καταβολάς των, καί προέτεινε λύσεις ἐπί τῆ βάσει τοῦ Ὁρθοδόξου ευχαριστιακοῦ καί ἀσκητικοῦ ἥθους.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πίστις, θεία λατρεία καί ἐγκόσμιος μαρτυρία εἶναι ἡ οἰκοφιλική μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἑορτῆς τῆς Ἰνδίκτου εἰς Ἡμέραν προσευχῆς ὑπέρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος δέν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἀντίδρασις εἰς τήν σύγχρονον οἰκολογικήν κρίσιν, ἀλλά συνέπει-α καί προέκτασις τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἐφηρμοσμένης οἰκολογίας». Ἐξ ἀρχῆς διεκηρύξαμεν καί τό ἀδιαίρετον τοῦ σεβασμοῦ τῆς δημιουργίας καί τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί ἀνεδείξαμεν τήν κοινήν ρίζαν καί τήν ἀλληλουχίαν περιβαλλοντικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τόν Θεόν γεννᾷ τήν κτητικήν καί ἐκμεταλλευτικήν στάσιν καί συμπεριφοράν ἔναντι τῆς κτίσεως καί τοῦ συνανθρώπου, ἐνῶ ἡ ἐν Χριστῷ καί κατά Χριστόν ζωή εἶναι πηγὴ περιβαλλοντικῆς εὐαισθησίας καί φιλανθρώπου δράσεως. Συμφώνως πρὸς τόν Κυριακόν λόγον, «πᾶν δένδρον ἀγαθόν καρπούς καλοῦς ποιεῖ, τό δέ σαπρόν δένδρον καρπούς πονηροῦς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθόν καρπούς πονηροῦς ποιεῖν, οὐδέ δένδρον σαπρόν καρπούς καλοῦς ποιεῖν» (Ματθ. ζ', 17 – 18).

Ὁ σεβασμός τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, ὀξύνει τό αἰσθητήριόν μας διά τό ἀγαθόν καί τό πρακτέον. Ἡ ἀδιαφορία διά τό Ὑπερβατικόν καί ὁ συνακόλουθος «ἀνθρωπομονισμός» ὀδηγοῦν εἰς ἐγκλωβισμόν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τά γεώδη, εἰς συρρίκνωσιν τῆς ἐλευθερίας του εἰς πραγματικὰς ἐπιλογάς καί ἀποφάσεις, συνυφασμένας πάντοτε μέ ἐπιφανειακάς θεωρήσεις τῶν πραγμάτων καί μέ τήν ταύτισιν τοῦ ἀγαθοῦ μέ τό «περιστασιακῶς χρήσιμον». Ὁ ἐπίκαιρος λόγος περί «οἰκολογικῆς μετανοίας», πέραν τῆς κλήσεως εἰς μεταμέλειαν διά τήν ἐπιτελεσθεῖσαν οἰκολογικήν ζημίαν καί εἰς ριζικήν ἀλλαγὴν νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς ἔναντι τῆς δημιουργίας, ἀναφέρεται καί εἰς τήν ἀνάγκην ὑπερβάσεως τῆς σφαλερᾶς τοποθετήσεως, ἡ ὁποία στη-ρίζει τήν θεώρησιν τῆς καταστροφικῆς διά τό φυσικόν περιβάλλον «ιδιονομίας τῆς οἰκονομίας» ὡς μονοδρόμου πρὸς τήν ἀνάπτυξιν, καί τροφοδοτεῖ τήν ἀφελῆ πίστιν εἰς τήν δυνατότητα τῆς φύσεως νά ἀναζωογονῆται ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τό διηνεκές, παρά τάς ἀνθρωπογενεῖς ἐπιβαρύνσεις της, ὡς ἡ ἐντεινομένη κλιματικὴ ἀλλαγὴ καί αἱ καταστροφικαὶ πλανητικαὶ συνέπειά της. Εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθεται σήμερον τό πανδαιμόνιον τῶν πολεμικῶν ἰαχῶν, τῶν βομβαρδισμῶν, τῶν πυραύλων καί τῶν ἐκ-ρήξεων, τό ὁποῖον ἐπικαλύπτει τήν κραυγὴν τῶν ἀθῶων θυμάτων τῆς ἀνηλεοῦς βίας καί τούς στεναγμούς τῆς δημιουργίας. Τό μέλλον τῆς ζωῆς εἰς τόν πλανήτην μας ἢ θά εἶναι οἰκολογικόν καί εἰρηνικόν ἢ ἀνύπαρκτον.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὁμοῦ μετά τοῦ ἀγῶνος διά τήν εἰρήνην, τήν δικαιοσύνην καί τήν ἀλληλεγγύην, θά συνεχίση νά πρωτοστατῆ εἰς τήν προστασίαν τῆς φύσεως, εἰς τήν ἀνάδειξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς κεντρικόν ζήτημα τοῦ διαχριστιανικοῦ καί τοῦ διαθρησκευτικοῦ διαλόγου, εἰς τήν προβολήν τῆς σημασίας τῶν χριστιανικῶν οἰκοφιλικῶν ἀρχῶν καί παραδόσεων ἐν τῷ πλαισίῳ διεθνῶν θεσμῶν, οἰκολογικῶν ὀργανώσεων, ἐπιστημονικῶν ἰδρυμάτων καί τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ σύμπραξις εἰς τόν τομέα τῆς οἰκολογίας ἐνισχύει τήν αἴσθησιν τῆς κοινῆς εὐθύνης διά τήν πορείαν πρός τό μέλλον καί δημιουργεῖ νέας εὐνοϊκᾶς προοπτικάς.

Ἐπανερχόμενοι εἰς ὅσα ἀνεφέρομεν εἰς παλαιότερον Μήνυμά μας, καλοῦμεν ἐκ νέου τάς ἀνά τήν οἰκουμένην Ἐπαρχίας τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας, τάς ἐνορίας καί τάς ἱεράς Μονάς, νά ἀναπτύξουν συντονισμένας δράσεις καί συγκεκριμένας παρεμβάσεις διά τήν κινητοποίησιν τῶν πιστῶν, μετ' ἐμφάσεως εἰς τήν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ ἐφαρμογή τῶν οἰκολογικῶν συνεπειῶν τῆς πίστεώς μας ἐν τῇ πράξει ἀποτελεῖ καθοριστικὴν διάστασιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἰδιοπροσωπίας.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, εὐχόμενοι πρός πάντας ὑμᾶς αἴσιον καί πολύκαρπον ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καί θεαρέστοις τόν νέον ἐκκλησιαστικόν ἐνιαυτόν, καλοῦμεν τά ἀνά τήν ὑφήλιον τέκνα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας νά ζοῦν οἰκοφιλικῶς καί φιλαδέλφως, νά προσεύχονται διά τήν κτίσιν καί τήν εἰρήνην, νά ἀγωνίζονται διά τήν ἀκεραιότητα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καί τήν ἀειφορίαν, καθὼς καί διά τήν ἐμπέδωσιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀλληλεγγύης, καί ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς, μεσιτεία καί προστασία τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, τήν ζείδωρον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ πανσθενοῦς Κτίστου τῶν ἀπάντων καί παντε-λεήμονος Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Εὐλογημένον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ!

Ἰβκε' Σεπτεμβρίου α'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν